

[Pernille Frahm]

tikken har regeringen henvist yderligere debat til det tidspunkt, hvor forslaget kom, og det er altså nu.

Forslaget ligger i forlængelse af regeringens redegørelse for en samlet indvandrerpolitik, som vi har behandlet tidligere på dagen, og hvis konklusioner følges op af dette forslag. Og netop fordi forslaget ligger så tæt på redegørelsen, er jeg nødt til som indledning at give det omtrent de samme ord med på vejen. Der er ikke meget nyt under solen, og der er ikke taget højde for de forhandlinger, som må finde sted i EF-regi om en samlet asyl- og indvandrerpolitik.

En af regeringens metoder til at opnå en bedre integration skal være at begrænse muligheden for familiesammenføring med forældre og sammenføring af ægtefæller, og i begge spørgsmål kommer regeringen med anvisninger, som SF kan tilslutte sig, og ting, som vi ikke kan tilslutte os.

Til den første kategori hører spørgsmålet om at fastholde forsørgelsesforpligtelsen, vi er nemlig enige i, at har man indgået en aftale, skal den overholdes. Men på den anden side kan det jo have sine vanskeligheder i disse arbejdsløshedstider at kunne forudse sin økonomiske situation flere år ud i fremtiden. De indgåede forsørgelseskontrakter godkendes jo af myndighederne, og man kan jo sige, at de også er ansvarlige for, at de bliver overholdt eller i hvert fald bliver indgået på et rimeligt grundlag. Men man kan jo være i arbejde, når man underskriver kontrakten, og miste sit arbejde flere år efter med det resultat, at ens økonomi ser ganske anderledes ud, ligesom man ikke kan gardere sig mod, at ens forældre bliver meget syge og plejkrævende.

Vi synes ikke, der er noget forkert i, at kommunerne får en øget mulighed for at hente pengene hjem f.eks. ved anvendelse af de samme regler, som gælder for opkrævning af skatter, men det har jo kun effekt i de tilfælde, hvor der er penge at hente. Til gengæld kan vi ikke støtte ideen om at forhøje aldersgrænsen for sammenføring af forældre, og vi kan heller ikke støtte reglen om, at man skal have haft ophold i Danmark i 7 år, før man kan få familiesammenføring. Vi kan ikke se, at der er nogen økonomiske argumenter for det, så hvorfor gør man det? Man må spørge sig selv, hvad det er for et menneskesyn, der ligger bag disse for-

slag. Det ligger langt fra synspunkterne i EF's og FN's menneskerettighedserklæringer, for her tales der om familiens enhed og imod de forhindringer, som splitter familierne op.

Med hensyn til reglerne om sammenføring af ægtefæller kan vi støtte forslaget om, at begge personer skal være fyldt 18 år. Vi ser ingen grund til ikke at sætte ind over for barnebrude, hvad enten det er indvandrere, der gifter sig med ganske unge personer, eller det er danske mænd, der gifter sig med ganske unge thailandske kvinder, for vi skal jo huske, at langt de fleste familiesammenføringer drejer sig om danskere, der får sammenført deres familie. Men her er der også tanker, som vi i SF ikke kan støtte. Syvårsreglen har jeg allerede omtalt under afsnittet om forældresammenføringen, og ingen, der har prøvet at savne sin kæreste, vil kunne fatte, at vi nu skal have regler, der kan få den konsekvens, at personer skal vente 7 år på hinanden. Jeg kan huske fra min barnheds bibelhistorie, hvordan man gjorde meget ud af, at Jakob ventede 7 år på Rakel, og så fik han hende endda først efter 14 år. Det er ren middelalder!

Vi tror heller ikke på, at man forhindrer proformaægteskaber ved at ændre kravet om 2 års ægteskab for at få opholdstilladelse efter skilsmisse til 4 år. Det ser snarere ud til, at vi skaber en masse tragedier for de kvinder, som nu bliver fanger i et ægteskab, hvor de måske udsættes for vold. Mange har intet at vende tilbage til i hjemlandet efter et mislykket ægteskab i Danmark, og hvis der oven i købet er børn i ægteskabet, er det dobbelt tragisk. Jeg synes, ministeren skal se på det en gang til, og jeg vil anbefale, at man følger EF-Parlamentets henstilling nummer 59, hvor man specielt er opmærksom på indvandrerkvinders retsstilling, og hvori det siges:

»Medlemsstaterne bør se nærmere på, hvordan de kan afhjælpe problemerne for indvandreres ægtefæller og familiemedlemmer, der mister deres opholdsret som følge af skilsmisse eller separation, ved at give disse selvstændig opholdsret efter en periode på 2 år i det pågældende land.«

Hele området vedrørende opholdstilladelse og inddragelse af samme har jo været genstand for en større udveksling af pressemeddelelser og breve ombudsmanden og Justitsministeriet imellem, og nu foreslås der nogle justeringer.